

Як написати ромком

КУПИТИ

Вона переписує його любовну історію — але чи зможе створити власну?

Емма Вілер мріє стати сценаристкою. Вона все життя читає, досліджує та пише романтичні комедії — і, здається, таки має хист. Однак Емма мусить доглядати хворого батька. Та коли їй випадає нагода переписати сценарій знаменитого Чарлі Їйтса — того самого літературного бога! — вона розуміє, що такий шанс не можна проґавити.

Тож поки молодша сестра піклується про батька, Емма в Лос-Анджелесі береться за найважливіший проєкт усього свого життя. Але ж недарма кажуть «Не сотвори собі кумира». Чарлі Їйтс навідріз відмовляється з кимось співпрацювати — а тим паче з «писакою-невдахою». І хоча ромком Їйтса вийшов «апокаліптично жахливим», він зовсім не переймається, бо чекає екранізацію цікавішого проєкту. До того ж Чарлі вважає, що кохання — це емоційне ошуканство.

Однак Емма так просто не здасться. Вона побореться і за себе, і за ромками — та й саме кохання. Вона покаже Чарлі, що почуття — важливі, навіть якщо доведеться зацілувати його до нестями. А що, як цей поцілунок приголомшить Чарлі? Що, як реальний світ набагато... правдивіший за вигадку? Що, коли історія кохання, яку вони пишуть, зійде зі сторінок — і втілиться в життя?..

Логан Скотт зателефонував, коли я готувала вечерю. Я мало не проігнорувала дзвінок, адже ми з татом саме підспівували хітам АВБА. Небагато хто може змусити мене відволіктися від АВБА — але що ж, визнаю, Логан Скотт був одним із цих обранців.

Логан — мій колишній зі старших класів. Він і досі відчувається винним через наше розставання й намагається впоратися з переживаннями, підкидаючи мені різні пропозиції роботи.

Не найгірший спосіб, як на мене.

Отаку ціну він платить за свою безтурботність.

Хоча, гадаю, в кожного є життєві шрами.

Утім, його життя, мабуть, усе-таки менш пошрамоване.

Він працював менеджером... у Голлівуді... для сценаристів. Тож роботка в нього була престижна.

Формально Логан був моїм менеджером. Я — хоч і не приносила йому прибутку — стала чимось на зразок його благодійного проекту.

Та він завжди стверджував, що його все влаштовує; що колись я таки окуплюся.

Логан наполіг, щоб я подалася на конкурси сценаріїв, і я посіла два призові місця. З його допомогою я влаштувалася фрилансеркою у Variety. А завдяки кому я почала писати кінорецензії, хай навіть за копійки? Так-так — це теж його заслуга.

Він просто продовжував надсилати мені різні пропозиції.

Я просила його перестати картати себе; запевняла, що зі мною все гаразд. Щоправда, робила це не надто щиро, адже його почуття провини оплачувало мої рахунки.

Принаймні деякі з них.

Одне слово, того вечора Логан мав для мене неабияку пропозицію.

— Еммо, — почав він. — Краще сядь.

— Я тут, узагалі-то, млинці-на-вечерю перевертаю, — відповіла я. Моя сестра Сільві мала приїхати з коледжу, тому я вирішила приготувати її улюблену страву.

— Ти точно їх усі впустиш, коли почуєш, що я для тебе знайшов, — промовив він так, ніби уявляв, що я жонглюю млинцями.

Я накрила недосмажену партію фольгою, вимкнула музику та з іншого кінця кімнати жестом показала татові: «Одну хвилинку».

Тато кивнув і схвально підняв великий палець, ніби кажучи: «Роби, що треба».

— Я готова, — сказала Логану.

— Ти справді сидиш?

— Ні.

— Я серйозно. Тобі треба сісти.

Я підійшла до кухонного стола й сіла за заздалегідь накрите місце.

— Гаразд, — мовила. — Я буквально сиджу.

— Отже, маю для тебе унікальну пропозицію... — почав Логан і зробив драматичну паузу.

— Погоджуюся, — відповіла я.

— Написати повнометражний сценарій... — повів він, затягуючи момент.

— Домовилися, — сказала я, ніби спонукаючи: «Рухай-мося далі».

І тоді він перейшов до кульмінації:

— Разом із Чарлі Єйтсом.

Логан просив мене сісти — але, почувши це ім'я, я встала. Завмерла. Насупилася. А далі зачекала. Невже він пожартував?

— Алло! — озвався Логан. — Ти ще...

— Пробач, — перепросила я, похитуючи головою. — Здається, мені почулося, що ти сказав «із Чарлі Єйтсом».

— Я і сказав «із Чарлі Єйтсом».

Я сіла на стілець.

— Із Чарлі Єйтсом? — перепитала, ніби в його словах було щось незрозуміле.

І через слухавку відчула, як Логан киває:

— Так.

Проте я потребувала додаткового підтвердження.

— Ти зараз говориш про Чарлі Єйтса, який написав «Спустошувачів»? Чарлі Єйтса, автора «Останнього стрільця», «Димової завіси» й «Сорока миль до пекла»? Сценариста сценаристів, живу легенду, завдяки якій половина країни каже «Веселих свят, ковбою»? Про того Чарлі Єйтса?

— Угу, — мовив Логан, насолоджуючись моментом. — Про того.

Я ковтнула холодної води.

— Він написав романтичну комедію, — провадив Логан далі, і я одразу ж викашляла воду назад.

Логан почекав, поки я оговтаюся.

— Чарлі Єйтс написав романтичну комедію? — перепитала я, насторожившись. Щоб він узявся за вестерн? Звісно. Фільм жахів? Безперечно. Антиутопічну космічну пригоду, де роботи з'їдають усіх людей? Запросто. Але за романтичну комедію?

Бути того не може.

— Та ні, не написав, — заперечила я, відповідаючи на власне запитання.

— Написав.

— І що... вийшло добре? — поцікавилася й одразу труснула головою.

Ну звісно ж, добре.

Я переглянула всі фільми, які написав Чарлі Єйтс, і прочитала всі його сценарії, до яких тільки змогла дістатися — як екранізовані, так і ні. Роздруковувала їх з інтернету й дбайливо скріплювала аркуші степлером, після чого розставляла за алфавітом на спеціально відведений для цього книжковій полиці. І я не просто читала сценарії. Я підкреслювала цитати. Занотовувала їх. Обліплювала стикерами та проставляла знаки оклику.

Ясна річ, що комедія вийшла чудова. Чарлі Єйтс не зміг би написати поганий сценарій, навіть якби йому пригрозили забрати всі нагороди.

— Вийшло жахливо, — відповів нарешті Логан.

— Що?! — вигукнула я. Не може бути.

— Вийшло так жахливо, що назвати сценарій «жахливим» буде образою для цього слова.

Мені знадобився якийсь час, щоб усвідомити почуте.

— Ти читав його? — поцікавилася я.

— Моя психіка тепер назавжди травмована, але так, я прочитав рукопис.

— Ти прочитав рукопис? — перепитала я. — Але звідки він у тебе?

Як мій колишній зі школи отак просто взяв і прочитав чернетки найзнаменитішого сценариста у світі? Логан помовчав секунду, а тоді відповів:

— Що ж, я чекав на слушний момент, щоб поділитися цим із тобою, тож... Одне слово, я його менеджер.

— Що?! — випалила я і підвелася. Знову.

— Не розповідав тобі раніше, бо знав, що ти запанікуєш.

— Я не панікую, — заперечила я, хоча насправді вже металася навколо столу, як обезголовлена курка. Я знала, що Логан працює з доволі відомими людьми, але ж із не настільки відомими.

— Твоє дихання говорить про інше, — мовив він.

— А що з ним не так? — обурено запитала я.

— Ти дихаєш, як шалена фанатка Чарлі Єйтса, у якої їде дах.

Гаразд. Можливо, він має рацію.

Я глибоко вдихнула, підійшла до входних дверей, вийшла назовні й неквапливо рушила відкритим проходом четвертого поверху нашого галерейного будинку. Спокійно. Як людина, яка зовсім не панікує.

— Ти серйозно працюєш менеджером Чарлі Єйтса? — спробувала запитати вдруге.

— Так.

— Чарлі Єйтса? — перепитала я, ніби Логан міг говорити про якогось іншого Чарлі. Тоді додала: — Чарлі Єйтса? — Ніби він міг мати на думці якогось іншого Єйтса.

— На обидва запитання відповідь - так.

Я була приголомшена.

— Як давно?

— Років зо три.

— Років зо три?! — скрикнула я. Потім, уже спокійніше, продовжила: — Ти щойно сказав «років 30 три»? Ти працюєш із моїм улюбленим сценаристом уже три роки й навіть не подумав про це згадати?

— Не те щоб я про це не думав, — виправдовувався Логан, м'яко спрямовуючи розмову в спокійніше річище. — Просто вирішив дочекатися слушного моменту.

Я подумала про радість, якої була позбавлена протягом трьох років, — радість знати, що перебуваю на відстані лиш одного рукостискання від самого Чарлі, бляха, Єйтса.

Тоді з докором перепитала:

— Ти вирішив дочекатися слушного моменту?

— Так. Бо, як ти вже знаєш, час вирішує все.

Що ж, і тут він має слушність.

Дійшовши до кінця проходу, я перехилилася через поруччя й поглянула вниз на вечірні ліхтарі над автостоянкою. На фари машин на автостраді, на вогні центру міста, що виблискували вдалині... Я знаю того, хто знає Чарлі Єйтса. Усе заграло новими, яскравими барвами.

— Справедливо, — нарешті мовила я.

— Я розповідаю тобі це зараз, — повів далі Логан, — тому що, як я вже сказав, у мене є для тебе робота.

Раптом у пам'яті все прояснилося.

— Точно! Ти запропонував мені роботу...

— Написати сценарій, — продовжив Логан.

— Із Чарлі Єйтсом, — закінчила я тремтливим від захоплення голосом.

— А якщо бути точнішим, то переписати, — зауважив він. — Анонімно.

Потрібно, щоб ти зробила із цього жахіття щось пристойне.

— Доведеться переписувати все?

— З першої до останньої сторінки, — відповів Логан. — Він домовився з керівником United Pictures: якщо напише цей ромком, вони екранізують його гангстерський сценарій, який уже давно припадає пилом.

Чи було щось дивне в тому, що у сценариста рівня Чарлі Єйтса лежав неекранізований сценарій? Зовсім ні. Насправді переважна частина робіт більшості сценаристів так і не побачить світ. У Голлівуді можна чудово заробляти на життя, отримуючи хороші гроші за написання сценаріїв, які ніколи не стануть фільмами. Проте саме це робить Чарлі Єйтса легендою — домогтися екранізації хоча б однієї роботи вже вважається неабияким досягненням, а Чарлі продавав один сценарій за іншим. За ними знімали фільми, які здобували нагороди, ставали класикою, а глядачі дослівно цитували їх із року в рік.

КУПИТИ